

дел 12

Доаѓањето до брегот на царскиот брод било обележано со фрлањето на златен пехар со вино во брановите на морето. Младиот цар Александар тоа лично го направил. Тогаш тој имал дваесет и една година и девет месеци. Македонската војска, според оние кои ја наведуваат најмалата бројка, имала 30.000 пешаци, фаланга која била вооружена со копјата наречени сор и оса и 4.000 коњаници, а според други, таа броела 50.000 војници.

Веднаш по пристигнувањето на брегот Александар и неговата експедиција тргнале кон тврдините на Троа (Илиј) за да ги видат историските Скајски врати. Кога

тамошните трговци и рибари им ги покажале реликвиите од старите времиња тие ги ококориле очите бидејќи биле слични со нивните, особено штитовите, харфите и куповите од стариот крај.

Александар бил многу задоволен од виденото и ги задолжил жителите на Троа да почнат да ги обновуваат старите сидини и истовремено им ветил целосно ослободување од плаќањето данок. Новиот обновен град наредил да се вика во чест на неговото име троатска Александрија.

По ослободувањето на Троа, пролетта 334 година, Александар тргнал кон нови истражувања. Извидниците на Парменион ширеле вести дека од исток доаѓаат силни чети азиска војска.

Трагајќи по легендите, лагите и мотивите, откривме дека сè се знае уште пред Исус, сè е дело на Македонците и дека 20 века се развивале само техниките. Истовремено се вршела смислена девалвација, деградација и геноцид врз Македонците.

Македонија како најстара држава на континентот, на светската цивилизација ѝ подарила голем број светски вредности, значајни за светската цивилизација.

Македонците како најстар народ на планетава Земја, создале и оставиле големи траги на разработени правила и принципи со својата мудрост, логика, градителство, воинственост и дипломатија.

Македонската писменост, култура, уметност, музика, право и просветленост се први кои на светот му биле понудени во целиот свој сјај.

Македонецот Александар е еден од многуте македонски цареви кој го задолжил светот, но и Македонците, бидејќи го зачувал нивниот идентитет.

Книгата претставува пророштво за иднината и фенер за просветление.

Наша цел беше пред македонската и светската јавност да обелодениме нови автентични докази за македонскиот цар кој бил од Бога определен да прави чуда на Земјава и на видлив начин сите народи на светот да ја почувствуваат благоста Божја.

Додека по победата на реката Граник, почетокот на јули 334 година, на која загинале дваесеттина негови компањони, Александар нарачал кај познатиот скулптор Лизимах веднаш да излие за нив дваесет бронзени статуи и истите да бидат поставени во светиот град Дион под Олимп, а за неговата мајка Александар наредил да ѝ се испратат најубавите заробени персиски теписи, златни пехари и пурпурни свили кои ги нашле кај Персијците.

Веднаш по оваа битка Македонците многу брзо ги ослободиле: градот Сард, кој важен за бисер на персиската власт, па градовите Халикарнас и Милет. Ја ослободиле Фригија, а Александар многу лесно го одврзал познатиот Гордиев ја-

Од книгата на
Пандил Костурски и
Ристо Поповски
"Александар Македонски
Македонизам"

зол во градот Гордион кој, според тогашните кажувања, некогаш бил престолнина на кралот Мида.

По победата кај Граник, македонските колонии по должината на брегот, кои и плаќале данок на Персија, го пречекувале Александар како ослободител. Трговијата цветала и плаќањето почнало да се врши со пари исковани во Македонија со Филиповиот лик. Македонската монетарна унија почнала да се реализира и наскоро потоа никој не можел да се служи со друго платечно средство освен со парите исковани од сребро со ликот на Александар, во сите делови на Македонското царство. На тој начин кај овој македонски народ им се вратила вербата кон почитуваната македонска цивилизација, за која само слушале, а сега им се појавила како реинкарнација на Македонија.

Во престолнината Сард Александар поставил камен темелник на светилиште на самиот рид во чест на Севишниот. По неколку дена македонската експедиција пристигнала во Ефес, во градот чиј голем храм изгорел на денот на неговото раѓање, а чии пророци ја прорекле неговата судбина, според кажувањата на неговиот јасовидец Аристан.

Александар определил данокот кој порано им го плаќале на Персија во иднина да се уплатува на благајната во храмот. Двата славни уметника од тоа време, архитектот Дине и сликарот Апел, веднаш го почнале градењето на големото светилиште. Потоа Александар тргнал кон Хали-карнас, оној град во кој пред три години, во времето на несогласувањето со татка си Филип, го испратил глумецот Тасе во својство на пратеник да ја побара

раката на принцезата, која Филип му ја имал таксано на неговиот полубрат Аридеј.

Во пребогатата Карија, татковината на Херодот, се наоѓал прочуениот гроб-мавзолеј на кралот Маузола, изработен по наредба на кралицата Артемиза. Артемизината сестра Ада, толку многу била восхитена од Александар, така што одлучила него да го посвои, да го одреди за свој наследник и му ја подарила тврдината Алинда Карија. Набрзо потоа Ликија, Пизија и Памфилија биле ослободени без големи напори. Дури веќе не се знаел ниту бројот на градовите кои секој ден му се поклонуваа на Александровиот авторитет и неговите екипи. Додека, пак, персиските гувернери или бегале или се служеле со сите средства да се доближат и да преговараат со Александар.

Во овој период Александар се оженил со Барсина, која му родила син кого го крстиле Херкул. Истовремено дозволил сликарот Апел да ја земе за жена неговата љубовница Панкасти, во која тој се вљубил цртајќи го нејзиниот портрет. Инаку Александар ја сретнал Барсина меѓу заробениците по освојувањето на Дамаск. Таа му се обратила на македонски јазик, велејќи му дека ниту на сон не би помислила дека ќе го сретне по петнаесет години, кога како мала живеела во царскиот двор во Македонија. Во тоа време кога се родил Александар, нејзиниот татко - персискиот принц Артабаз, дошол во Пела, барајќи помош од царот Филип за соборување на Артаксеркс Окос.

Од почеток Александар не можел да се сети на Барсина, но таа многу добро се сеќавала на неговата мајка, како и на

многу други лица од македонскиот двор. Со овие евоцирања на минатото таа го вчудоневидела и затоа ја повикал на вечера и од таа вечер тие биле неразделни.

Барсина имала дваесет и осум години и била пет години постара од Александар. Таа веќе два пати била мажена и два пати останувала вдовица. Нејзиниот последен маж бил славниот војсководец Мемнон, кој умрел на Лезбос, а неа ја оставил кај Дарие како залог на својата верност кон персискиот двор. Неговата одлука да ја земе Барсина за своја жена сликовито го покажува карактерот на Александар. Имено, тој гал големо почитување кон Мемнон, а особено ја почитувал неа затоа што била образована, била добро упатена во персиските и во македонските работи, а всушност и нејзината мајка била Македонка. Таа била многу убава, имала особен шарм, милозвучен глас и имала кралска крв. Таа веќе слушнала за таинствените пророштва кажани за Александар и го признавала како богочовек испратен на земјата да донесе мир, среќа, радост и љубов.

Александар се оженил со Барсина и ја направил царица. Записите дека тој не сакал да именува царица се конструирани за да се прекине царскиот континуитет и по женска линија.

Во градот Библос Александар, во чест на нивната покорност, им дозволил да си изберат свој крал. Тие тоа го направиле и го избрале Абдалоним, кого Александар богато го наградил. Со ваквиот гест тој сакал на дело да покаже дека сите останати градови, ако вака се однесуваат, слободно ќе си избираат кралеви од своите граѓани. Затоа, откако и Сидон му изразил покорност, Александар го издиктирал познатото писмо и познатиот одговор до избеганиот крал Дарие, по битката на Ис, кој гласи:

"Од царот Александар до Дарие" во него тој го потсетува својот противник дека тој не дошол во Азија со намера да ѝ донесе војна, туку да ја уништи војната и злото. "Бог ми помогна со своето оружје во оваа праведна работа да ја ослободам цела Азија, а тебе да те совладам во една праведна битка. Бидејќи ти си валкан борец, само ако дојдеш во својство на молител, ти давам збор дека ќе ти ги вратам, твојата мајка, жена и деца, без откуп, бидејќи сакам да ти докажам дека не само што знам да победувам, туку знам и победените да ги задолжувам. На крај, ако уште еднаш ми пишеш писмо, немој никако да забораваш: дека не само што му пишуваш на еден цар, туку на својот цар!"

(продолжува)